

Agnieszka Kaliska

***Leksykografia. Słownik specjalistyczny*, red. M. Bielińska,
UNIVERSITAS, Kraków 2020, ss. 480**

Leksykografia. Słownik specjalistyczny (dalej: *Słownik*) to 480-stronicowe dzieło pod redakcją Moniki Bielińskiej opublikowane w 2020 roku nakładem krakowskiego domu wydawniczego UNIVERSITAS. Część hasłowa rozpoczyna się na stronie 29 i obejmuje 355 haseł samodzielnych oraz 338 haseł odsyłaczowych (zob. *Wstęp*, s. 10). Poprzedzono ją rozległym komentarzem odnośnie do leksykografii, a także, co oczywiste w tego typu opracowaniach, omówieniem budowy hasła słownikowego oraz wykazem skrótów i literatury. Publikacja jest przejrzysta i estetyczna.

Autorami haseł, obok wspomnianej wyżej redaktorki głównej, są Aleksandra Chrupała, Agnieszka Frączek, Marek Gładysz, Barbara Komenda-Earle, Aleksandra Łyp-Bielecka, Anna Martowicz, Mirosława Podhajecka i Włodzimierz Wysoczański. W tym blisko 10-osobowym zespole znaleźli się leksykografowie reprezentujący różne obszary językowe, w przeważającej liczbie autorami dzieła są jednak germaniści. Tłumaczy to dość liczne w moim odczuciu odwołania do nazwisk i opracowań z zakresu historii językoznawstwa oraz leksykografii niemieckiego obszaru językowego. Z lektury *Słownika* nietrudno jednak wywnioskować, że miał on z założenia uwzględniać różne tradycje leksykograficzne. Pod tym względem jest to więc pozycja wyjątkowa na polskim rynku wydawniczym, ponieważ przybliży polskim Czytelnikom elementy leksykografii nie tylko polskiej, niemieckiej i anglosaskiej, ale również innych obszarów językowych, w tym krajów romańskich, szczególnie mi bliskich.

Biorąc pod uwagę to szerokie ujęcie, Czytelnik nie zdziwi się, gdy na liście haseł odnajdzie terminy być może mniej znane polskim badaczom – te Autorzy *Słownika* oznaczyli znakiem „+” w indeksie górnym, np. *archeologia leksykograficzna*, *hybryda słownikowa*, *paratekst*, *rodzina słowników*. Uwzględnienie tego typu haseł wpisuje się w założenia projektu, nawet jeśli określenia te nie mają w polskiej tradycji leksykograficznej

Recenzje

statusu terminu¹. Można natomiast zastanawiać się, na ile owe propozycje tłumaczeń terminów obcojęzycznych mają szansę utrwalić się w polskiej terminologii leksykograficznej². Wyróżnienie ich, jak uczynili to Redaktorzy *Słownika*, jest więc bardzo uzasadnionym zabiegiem, który sygnalizuje poniekąd wyżej naszkicowaną wątpliwość.

Łączenie w jednym dziele różnych tradycji słownikarskich, nawet jeśli wszystkie lub ich większość zrodziły się lub dojrzały na kontynencie europejskim, jest bardzo trudnym zadaniem. Od kilku lat na kartach kalendarza wydarzeń międzynarodowych możemy odnaleźć konferencje poświęcone konfrontowaniu aparatów terminologiczno-pojęciowych różnego pochodzenia, nierzadko silnie ugruntowanych w różnych tradycjach akademickich³. Badania porównawcze potwierdzają, że terminy na pozór ekwiwalentne w różnych językach znaczą coś innego⁴. Już wymieniony wyżej *paratekst*, nie tylko we francuskiej analizie dyskursu, również w polskim literaturoznawstwie, ma szersze niż to opisane w *Słowniku* znaczenie⁵. Z drugiej strony tak wzbogacony wykaz haseł wraz z odsyłaczami może okazać się inspirujący i posłużyć jako punkt wyjścia do nowych leksykograficznych poszukiwań.

Kwestie związane z przekładem i odpowiedniością terminologii naukowych były szeroko dyskutowane w literaturze⁶. Pomimo szerokiego

¹ Por. uwaga Redaktorki we *Wstępie*: „Wiele określeń, tj. wyrazów i połączeń wyrazowych, tworzących siatkę haseł, nie ma statusu terminu” (s. 9).

² Por. komentarz Piotra Żmigrodzkiego odnośnie do zaproponowanego przez Autorów określenia *słownik kolaboracyjny*: P. Żmigrodzki, *Leksykografia. Słownik specjalistyczny red. Monika Bielińska Universitas, Kraków 2020, ss. 478+2 nlb.+ilustracje*, „Białostockie Archiwum Językowe”, t. 21, s. 193.

³ Zob. np. J.J. Briu, *Terminologie (II) : comparaisons, transferts, (in)traductions*, Bern–Berlin–Bruxelles–Frankfurt am Main–New York–Oxford–Wien 2012.

⁴ Dotyczy to również językoznawstwa, np. funkcja *attribut* w terminologii francuskiej i funkcja *atrybutywna* przymiotnika w nazewnictwie polskim nazywają dwie różne funkcje pełnione przez polskie i francuskie *adjectiva* (por. np. hasło *Przymiotnik* w: *Encyklopedii językoznawstwa ogólnego*, red. K. Polański, Wrocław 2003 vs. *Le Bon Usage*, red. M. Grevisse, A. Goosse, Bruxelles, 2008, s. 266).

⁵ Zob. np. P. Charaudeau, *Dis-moi quel est ton corpus, je te dirai quelle est ta problématique*, *Corpus*, n 8, 2009, <http://journals.openedition.org/corpus/1674>, [dostęp: 2.04.2022].

⁶ Zob. np. T. Baccouche, S. Mejri, *Terminologie et traduction (cas de l'ornithologie et de la linguistique)*, „Meta” 2000, nr 45(3), s. 437–444; R. Raus, *Terminologie, traduction et discours* w: *La terminologie multilingue: La traduction des termes de l'égalité H/F dans le discours international*, red. R. Raus, Louvain-la-Neuve 2013, s. 7–9; a także: *Langages*, 2005/1.

Recenzje

i nierzadko otwartego dostępu do wyników współcześnie prowadzonych badań naukowych, w tym językoznawczych, pewne terminy nadal nie są powszechnie znane i cyrkulują wyłącznie w kręgach badaczy danego obszaru językowego. Jeśli pewnych nazw nie uwzględniono w *Słowniku*, być może wynikało to z ich względnej nieprzekładalności (nie sądzę bowiem, aby był to skutek negatywnej oceny ich przydatności) – do takich należą w mojej ocenie przykładowo terminy *lexiculture* i *défnition lexiculturelle* odnoszące się do praktyk dyskursywnych obecnych np. we francuskiej leksykografii, m.in. w słowniku normatywnym wydawanym od 1694 roku przez Akademię Francuską⁷.

Niektóre hasła wzbogacono ilustracjami zaczerpniętymi z szeroko cytowanych w dziele słowników, np. *Catholicon* (1460), *Vestibulum Lingua Latinae* (1651), *Häufigkeitwörterbuch der deutschen Sprache* (1898), *Słownik ilustrowany języka polskiego* (1929), *Frequency Dictionary of French Words* (1970), *Słownik procedur parlamentarnych* (1998), *Longman Dictionary of Contemporary English* (2001), *Współczesny polski onomatopeikon* (2008), *Praktyczny słownik łączliwości składniowej czasowników polskich* (2011). Wydaje się, że tytuły te pełnią w *Słowniku* nie tylko funkcję egzemplifikującą; dzięki licznym odsyłaczom Czytelnik dowiaduje się o istnieniu rozmaitych dykcjonarzy, leksykonów, glosariuszy, tezaurusów, wokabularzy – słowem ważnych, interesujących, znanych i mniej znanych opracowań słownikarskich, nie tylko współczesnych.

Adresatami *Słownika* są, jak czytamy na ostatniej stronie okładki, językoznawcy, leksykografowie, studenci kierunków filologicznych, nauczyciele i wykładowcy. To dość rozległa grupa odbiorców o różnym stopniu wyspecjalizowania. I choć jest wielce prawdopodobne, że ci rozmaici odbiorcy będą w *Słowniku* poszukiwać odpowiedzi na różne pytania, jak każdy słownik tematyczny, tak i ten jest swego rodzaju kompendium wiedzy na dany temat. Objasnia w sposób zwięzły zasadniczo najważniejsze pojęcia i terminy danej dyscypliny wiedzy. A skoro tak, to najprawdopodobniej nie wszystkie. Różnorakie ograniczenia, które w końcu dają o sobie znać przy tego typu projektach, są w pełni zrozumiałe. Szkoda jednak, że w dziele wydanym w 2020 roku nie dość, moim zdaniem, uwagi poświęcono leksykografii cyfrowej, tej odsłonie słownikarstwa, która współcześnie rozwija się najprężniej i bynajmniej nie od niedawna. Można nawet

⁷ Zob. np. Galisson, 1999 i Pruvost, 2005.

Recenzje

zaryzykować stwierdzenie, że młodszy odbiorcy *Słownika* korzystają już dzisiaj wyłącznie lub głównie ze słowników elektronicznych. Jednak nie tylko oni sięgają do dobrodziejstw digitalizacji: w erze humanistyki cyfrowej wiele słowników dawnych jest obecnie dostępnych w wersji cyfrowej, zaś wygodne narzędzia, w które je wyposażono, znacznie usprawniają ich przeszukiwanie, otwierając przed językoznawcami nowe perspektywy badawcze⁸.

W tym miejscu pozwolę sobie zwrócić uwagę na pewną nieścisłość: w artykule *korpus* czytamy, że do największych na świecie korpusów należy m.in. „*Le Trésor de la Langue Française* (TLF), skupiający zbiory tekstów od 1789 roku” (s. 160). Wydaje się, że podany tytuł występuje dziś głównie jako nazwa słownika języka francuskiego, którego digitalizację rozpoczęto w 1971, a ukończono w 1994 roku. Inicjatorem projektu był Paul Imbs⁹. Od tamtej pory dzieło to jest przywoływane w licznych opracowaniach pod nazwą *Le Trésor de la Langue Française informatisé* (TLFi). Natomiast korpus przykładów, które ten słownik zawiera, wzbogacony o dawniejsze oraz najnowsze użycia, liczy dziś 264 miliony słów (wg statystyk ze stycznia 2022) i znany jest pod nazwą *Frantext*. I rzeczywiście, *Frantext* znajduje się w czołówce największych korpusów językowych na świecie. Dzięki temu, że obejmuje teksty od X do XXI wieku, może być z powodzeniem wykorzystywany przez badaczy historii języka francuskiego. TLF byłby zaś podkorpusem, skądinąd największym, korpusu *Frantext*.

Nowe technologie istotnie zrewolucjonizowały leksykografię i badania nad językiem. Nie sposób, rzecz jasna, wymienić wszystkich przedsięwzięć, jakie podjęto w kwestii digitalizacji słowników i budowy korpusów, zwłaszcza kiedy chciałoby się objąć takim sprawozdaniem działania z ostatnich lat na rzecz różnych języków europejskich. Być może z tego powodu nie odnalazłam w *Słowniku* wzmianki o inicjatywach, które mnie jako romanistce są szczególnie bliskie. Mam tutaj na myśli projekty, które skutkowały powstaniem narzędzi aktualnie mających zastosowanie w badaniach diachronicznych¹⁰, również metaleksykograficznych, a ponadto

⁸ Zob. np. A. Steuckardt, *Les dictionnaires informatisés: un atout pour l'histoire du lexique*, w: *Congrès Mondial de Linguistique Française CMLF'08*, red. J. Durand, B. Habert, B. Laks, Paris 2008, s. 1205–1215.

⁹ Zob. np. P. Bernard, *Le Trésor de la langue française informatisé*, „Traduire” 2010, nr 222, s. 125–136.

¹⁰ Dwa, o których chciałabym wspomnieć, zainicjowano jeszcze pod koniec minionego stulecia: digitalizacja dziewięciu wydań słownika Akademii Francuskiej (*Dictionnaire de*

Recenzje

w badaniach nad neologizmami. Odnośnie do tych ostatnich zaryzykuję stwierdzenie, że platformy „wyłapujące” innowacje leksykalne pojawiające się np. w prasie codziennej pełnią dziś rolę analogiczną do niegdysiejszych „słowników nowych słów”. Dostarczają przykładów wraz z informacją statystyczną, a nierzadko nie ograniczają się do jednego języka, ułatwiając tym samym prowadzenie badań porównawczych. Przykładem takiej platformy jest *Néoveille* umożliwiająca eksplorację najnowszych zasobów internetowych w poszukiwaniu neologizmów w wybranych językach, m.in. romańskich oraz słowiańskich (w tym polskim)¹¹. Wart uwagi jest także projekt ONLI¹², baza danych, właściwie słownik elektroniczny, neologizmów włoskich. Jeśli chodzi o języki romańskie, w haśle *korpus* Autorzy *Słownika* wzmiankują o bazach *La banque de français moderne* i *El Banco de español*, nie odnalazłam natomiast informacji, pod jakimi adresami można by z nich skorzystać.

Podsumowując, sądzę, że korzystne byłoby uwzględnienie w *Słowniku* wiedzy o współczesnej leksykografii cyfrowej różnych obszarów językowych. Nawet kosztem niewyodrębnienia na liście haseł niektórych artykułów, np. *język* i *gramatyka*, które czytelnikowi *Słownika* powinny być

l'Académie Française), które wyposażono we wspólną wyszukiwarkę i proste w obsłudze narzędzie do nawigacji, oraz projekt konsorcjum ARTFL o nazwie *Dictionnaires d'autrefois*, którego zwieńczeniem jest, analogicznie, wspólna wyszukiwarka umożliwiająca jednoczesne przeszukiwanie wielu słowników, począwszy od dzieła Jeana Nicota *Thresor de la langue françoise tant ancienne que moderne* (1606) po ósme (przedostatnie) wydanie słownika Akademii Francuskiej (1932). Co prawda w haśle *słownik elektroniczny* Autorzy podają: „Dużą grupę słowników zdigitalizowanych stanowią dzieła ważne dla dziedzictwa kulturowego. W ramach licznych projektów stworzono cyfrowe wersje m.in. obszernych słowników historycznych różnych języków [...]” (s. 284), nie przytaczają jednak niestety żadnych tytułów z obszaru francuskiej leksykografii cyfrowej. Tymczasem, pozostając w tematyce badań historyczno-językowych i informatyzacji, warto wspomnieć o monumentalnym dziele *Französisches Etymologisches Wörterbuch* (FEW) Walthera von Wartburga, a dokładniej o jego elektronicznej wersji (eFEW), niepełnej wprawdzie, dostępnej pod adresem: <http://stella.atilf.fr/FEW/>, [dostęp: 9.04.2022] (por. P. Renders, *L'informatisation du Französisches Etymologisches Wörterbuch. Modélisation d'un discours étymologique*, Strasbourg 2015 – na temat koncepcji digitalizacji tego dzieła) (odwołanie do drukowanej wersji słownika etymologicznego Wartburga pojawia się w haśle *słownik etymologiczny* w *Słowniku*).

¹¹ Zob. np. J. Humbley, *Le dictionnaire plurilingue d'emprunts: analyse dans une perspective néologique*, w: *Nouveaux horizons pour la néologie en français Hommage à Jean-François Sablayrolles*, red. G. Tallarico, J. Humbley, Ch. Jacquet-Pfau, Paris 2020, s. 53–67.

¹² Osservatorio Neologico della Lingua Italiana.

Recenzje

znane, przynajmniej w ich podstawowym znaczeniu (inaczej niż np. *argot*, którego w *Słowniku* nie odnalazłam¹³). Jednocześnie, jako romanistka, pragnę docenić przywołanie, choćby punktowe, tytułów, które mniej lub bardziej wyraźnie zaznaczyły swoją obecność na kartach historii francuskiej leksykografii – często są to pozycje niemal zapomniane. Wynotowałam np. takie tytuły: *Dictionnaire raisonné des onomatopées françaises* (1808) Charlesa Nodiera¹⁴ (hasło: *słownik onomatopei*), pierwsze wydanie słownika koniugacyjnego braci Bescherelle¹⁵ *Dictionnaire usuel de tous les verbes français* (1843) (hasło: *słownik fleksyjny*), *Dictionnaire des doublets ou double formes de la langue française* (1868) Auguste’a Bracheta (hasło: *słownik dubletów*), *Dictionnaire phonétique de la langue française* (1897) Hermanna Michaelisa i Paula Passy’ego oraz *Dictionnaire inverse de la langue française* (1965) Alphonse’a Juillanda (oba tytuły w hasle: *słownik fonologiczny*), wreszcie *Dictionnaire de la prononciation française dans son usage réel*¹⁶ (1973) André Martineta i Henrietty Walter (hasło: *słownik wymowy*). To tylko przykłady, Czytelnik znajdzie w *Słowniku* dużo więcej

¹³ W *Słowniku* pojawia się natomiast wyraz *argotyzm*, w hasle *słownik argotyzmów*. Wyrazy *argot* i *argotyzm* są pochodzenia francuskiego, utrwaliły się jednak w polszczyźnie – por. np. *argot* ‘książk. odmiana języka używana w określonym środowisku społecznym lub zawodowym, charakteryzująca się ekspresywnością, różniąca się od języka ogólnego używanym słownictwem’; *argotyzm* ‘jęz. wyraz należący do odmiany języka używanej tylko w określonym środowisku społecznym lub zawodowym, charakteryzujący się ekspresywnością’ – cytuję za *Wielkim Słownikiem Języka Polskiego* online [dostęp: 10.04.2022].

¹⁴ Przy tym nazwisku warto jednak o dłuższy komentarz: Charles Nodier (1780–844) był pisarzem, krytykiem literackim, prekursorem romantyzmu we Francji, pasjonatem entomologii, wreszcie leksykografem i terminologiem (zob. np. M. Sukiennicka, *Charles Nodier et la tour de Babel des sciences*, „Arts et Savoirs” 2020, nr 14, <http://journals.openedition.org/aes/3156>, [dostęp: 10.04. 2022]; M. Sukiennicka, *Charles Nodier i wieża Babel nauki*, „Rocznik Komparatystyczny” 2021, nr 12, s. 257–273). Przez długi czas uważano, że to on po raz pierwszy użył terminu *linguistique* w języku francuskim, dziś wiadomo, że był pierwszym, który użył go w tytule dzieła (zob. L. Nobile, *Charles Nodier et la linguistique des origines*, „Cahiers d’études Nodiéristes” 2014, nr 2, s. 29–64). Chodzi mianowicie o *Notions élémentaires de linguistique ou histoire abrégée de la parole et de l’écriture pour servir d’introduction à l’alphabet, à la grammaire et au dictionnaire*, które w 2005 roku ukazało się nakładem wydawnictwa Droz, według opracowania Jeana-François Jeandillu.

¹⁵ Informacja zamieszczona w *Słowniku* podaje, co prawda, że autorem był starszy brat Bescherelle: Louis-Nicolas (por. s. 304). W opisie bibliograficznym na stronie biblioteki cyfrowej Gallica (<https://gallica.bnf.fr/>, [dostęp: 9.04.2022]) czytamy, że autorami byli obaj bracia. Potwierdza to również informacja – cyt. „Par MM. Bescherelle Frères” – znajdująca się tuż pod pełnym tytułem dzieła, na jego stronie tytułowej.

¹⁶ Tak brzmi tytuł tego dzieła (por. *Słownik*, s. 417).

Recenzje

interesujących tytułów. I choć ucieszyłby mnie zbiorczy wykaz wszystkich pozycji bibliograficznych, do których odnieśli się Autorzy, to przytoczenie najważniejszych w kontekście omawianego hasła tuż pod nim jest również bardzo przydatne.

Bibliografia

- Baccouche T., Mejri S., *Terminologie et traduction (cas de l'ornithologie et de la linguistique)*, „Meta” 2010, nr 45(3), s. 437–444, DOI: <https://doi.org/10.7202/001937ar>
- Bernard P., *Le Trésor de la langue française informatisé*, „Traduire” 2010, nr 222, s. 125–136.
- Briu J.J., *Terminologie (II) : comparaisons, transferts, (in)traductions*, Bern–Berlin–Bruxelles–Frankfurt am Main–New York–Oxford–Wien 2012.
- Charaudeau P., *Dis-moi quel est ton corpus, je te dirai quelle est ta problématique*, „Corpus” 2009, nr 8, <http://journals.openedition.org/corpus/1674>, DOI: <https://doi.org/10.4000/corpus.1674>, [dostęp: 2.04.2022].
- Encyklopedia językoznawstwa ogólnego*, red. K. Polański, Wrocław 2003.
- Galisson R., *La pragmatique lexiculturelle pour accéder autrement, à une autre culture, par un autre lexique*, „ÉLA. Études de linguistique appliquée” 1999, nr 116, s. 477–496.
- Humbley J., *Le dictionnaire plurilingue d'emprunts: analyse dans une perspective néologique*, w: *Nouveaux horizons pour la néologie en français Hommage à Jean-François Sablayrolles*, red. G. Tallarico, J. Humbley, Ch. Jacquet-Pfau, Paris 2020, s. 53–67.
- „Langages” 2005, nr 1: *La terminologie: nature et enjeux*.
- Le Bon Usage*, red. M. Grevisse, A. Goosse, wyd. 16, Bruxelles 2008.
- Nobile L., *Charles Nodier et la linguistique des origines*, „Cahiers d'études Nodiéristes” 2014, nr 2, s. 29–64, dostępny w bazie HAL: hal-01363570 [dostęp: 10.04.2022].
- Nodier C., *Notions élémentaires de linguistique ou histoire abrégée de la parole et de l'écriture pour servir d'introduction à l'alphabet, à la grammaire et au dictionnaire*, oprac. J.F. Jeandillou, Genève–Paris 2005.
- Pruvost J., *Quelques concepts lexicographiques opératoires à promouvoir au seuil du XXIe siècle*, „ÉLA. Études de linguistique appliquée” 2005, nr 137, s. 7–37.

Recenzje

- Raus R., *Terminologie, traduction et discours*, w: *La terminologie multilingue: La traduction des termes de l'égalité H/F dans le discours international*, red. R. Raus, Louvain-la-Neuve 2013, s. 7–9.
- Renders P., *L'informatisation du Französisches Etymologisches Wörterbuch. Modélisation d'un discours étymologique*, Strasbourg 2015.
- Steuckardt A. *Les dictionnaires informatisés: un atout pour l'histoire du lexique*, w: *Congrès Mondial de Linguistique Française CMLF'08*, red. J. Durand, B. Habert, B. Laks, Paris 2008, s. 1205–1215.
- Sukiennicka M., *Charles Nodier et la tour de Babel des sciences*, „Arts et Savoirs” 2020, nr 14, <http://journals.openedition.org/aes/3156>, DOI: 10.4000/aes.3156 [dostęp: 10.04.2022].
- Sukiennicka M., *Charles Nodier i wieża Babel nauki*, „Rocznik Komparatystyczny” 2021, nr 12, DOI: 10.18276/rk.2021.12-11, s. 257–273.
- Żmigrodzki P. *Leksykografia. Słownik specjalistyczny red. Monika Bielińska Universitas, Kraków 2020, ss. 478+2 nlb.+ilustracje*, „Białostockie Archiwum Językowe” 2021, nr 21, DOI: 10.15290/baj.2021.21.15, s. 189–196.

Słowniki cyfrowe, korpusy i wyszukiwarki

- Dictionnaire de l'Académie Française* (I-IX w.), <https://www.dictionnaireacademie.fr/>, [dostęp: 7.04.2022].
- Biblioteka cyfrowa Gallica, <https://gallica.bnf.fr/>, [dostęp: 9.04.2022].
- eFEW (elektroniczna wersja słownika *Französisches Etymologisches Wörterbuch* Walthera von Wartburga), <http://stella.atilf.fr/FEW/>, [dostęp: 9.04.2022].
- Néoveille*, <https://tal.lipn.univ-paris13.fr/neoveille/>, [dostęp: 7.04.2022].
- ONLI (Osservatorio Neologico della Lingua Italiana), <https://www.iliesi.cnr.it/ONLI/intro.php>, ILIESI CNR [dostęp: 7.04.2022].
- Pierwsze cyfrowe wydania *Dictionnaire de l'Académie Française*, <https://academie.atilf.fr/8/>, [dostęp: 7.04.2022].
- Projekt *Dictionnaires d'autrefois*, <https://tinyurl.com/avfchaw5>, [dostęp: 7.04.2022].
- Korpus *Frantext*, <https://www.frantext.fr/>, [dostęp: 7.04.2022].

Recenzje

TLFi: *Trésor de la langue Française informatisé*, <http://www.atilf.fr/tlfi>,

ATILF CNRS & Université de Lorraine [dostęp: 7.04.2022].

Wielki Słownik Języka Polskiego, <https://wsjp.pl/>, [dostęp 10.04.2022].

Recenzje

O Autorce:

Agnieszka Kaliska - romanistka, profesorka Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza. W pracy badawczej skupia się przede wszystkim na opisie słownictwa w perspektywie porównawczej, francusko-polskiej. Brała udział w projektach interdyscyplinarnych, z pogranicza językoznawstwa, leksykografii i informatyki.

E-mail: akaliska@amu.edu.pl